

Kniha Daniel – číslo dvadsaťjeden

V miere

Jeff Pippenger

2023-12-16

Prechádzame dvadsiatou siedmou kapitolou Izaiáša, pretože ona ustanovuje kontext pre nasledujúce kapitoly Izaiáša. Tieto nasledujúce kapitoly označujú neskorý dážď za správnu biblickú metodológiu. Táto metodológia, keď je rozpoznaná a uplatnená, odhaľuje prorocké posolstvo, ktoré, ak je prijaté, prináša zodpovedajúcu skúsenosť.

Dňa 11. septembra 2001 pieseň, ktorá sa má zaspievať niekdajšiemu zmluvnému ľudu Božiemu, ktorým je ľud adventistov siedmeho dňa, znie, že sú obchádzaní ako Boží ľud, pretože nepriniesli ovocie, ktoré Boh zamýšľal, aby priniesla Jeho vinica. Táto pieseň mala byť založená na zmluvnom vzťahu, znázornenom vinicou, ktorú Boh vysadil, a takisto na ich odmietnutí kameňa úrazu v roku 1863. V roku 1856 sa stali Laodiceou a počas siedmich rokov, či „sedemkrát“, čiže dvetisícpäťstodvadsiatich dní, Boh hľadal vstup, no oni pred Ním v roku 1863 zavreli dvere.

Od 11. septembra 2001 sú zväzovaní do snopov vopred predtým, než budú pri nedeľnom zákone úplne vyplúť z Jeho úst. Posolstvom, ktoré sa má od 11. septembra 2001 spievať adventizmu, je laodicejské posolstvo, ktoré je posolstvom vinice a obsahuje kameň úrazu, ktorý rozdrví každého, kto sa odmietne „pozrieť“ a „ochutnať“ drahocenný kameň. Zaslúbením Laodicejčanom v Izaiášovom texte je, že každý adventista, ktorý sa rozhodne prijať toto posledné varovanie, ešte má čas „chopiť sa“ Kristovej „sily, aby“ mohol „uzavrieť pokoj s“ Kristom, lebo Kristus je stále ochotný „uzavrieť pokoj s“ nimi. No pri polnočnom volaní, tesne pred čoskoro prichádzajúcim nedeľným zákonom, sa táto príležitosť navždy končí.

V časovom období, ktoré sa začalo 11. septembra 2001, Boh zaslúbil urobiť z tých, „ktorí kedysi neboli ľuďmi“, „koreň zo suchej zeme“, aby „zapustili korene“, „rozkvitli a pučali a naplnili tvár sveta ovocím“. To, čo spôsobuje, že koreň Izaiho rozkvitá a pučí, je neskorý dážď, lebo koreň, ktorý má rozkvitnúť a pučať, je prorocky určený stať sa zástavou, ktorá je pozdvihnutá, a touto zástavou je koreň Izaiho.

A v ten deň bude koreň Izaiho, ktorý bude stáť ako zástava ľudu; k nemu sa obrátia pohania a jeho odpočinok bude slávny. Izaiáš 11,10.

Neskorý dážď spôsobil, že koreň Izaiov začal rozkvitať a pučať od 11. septembra 2001, a pri čoskoro prichádzajúcom nedeľnom zákone koreň naplní celú zem ovocím. Nedeľný zákon v dvadsiatej siedmej kapitole Izaiáša je postupujúcou históriou, ktorá je takisto predstavená v kapitolách jedna až tri v knihe Daniel. Neskorý dážď začal kropiť, keď sa národy rozhnevali 11. septembra 2001 vypustením a potom okamžitým zadržaním islamu tretieho Beda.

„Začiatok toho času súženia,“ o ktorom sa tu hovorí, sa nevzťahuje na čas, keď sa rany začnú vylievať, ale na krátke obdobie tesne predtým, než budú vyliate, kým je Kristus vo svätyni. V

tom čase, kým sa dielo spasenia uzatvára, bude na zem prichádzať súženie a národy sa budú hnevať, no budú zadržované, aby neprekazili dielo tretieho anjela. V tom čase príde „neskorý dažď“, čiže občerstvenie od prítomnosti Pánovej, aby dal moc hlasnému volaniu tretieho anjela a pripravil svätých, aby obstáli v období, keď bude vyliatych sedem posledných rán.“ Early Writings, 85.

V danom úryvku sestra Whiteová objasňuje, že existuje krátke obdobie, keď je spasenie ešte stále otvorené. „Čas súženia“, o ktorom hovorí, sa odlišuje od veľkého času súženia, ktorý sa začína vtedy, keď sa skúšobná doba úplne uzavrie. V adventizme sa o ňom oprávnené hovorí ako o „malom čase súženia“ vo vzťahu k veľkému času súženia, ktorý sa začína, keď povstane Michael. „Malý čas súženia“ predstavuje obdobie, keď sa národná skaza začína pri čoskoro prichádzajúcom nedeľnom zákone a pokračuje až do uzavretia skúšobnej doby.

V dejinách od 11. septembra 2001 až po nedeľný zákon je znázornené, že záverečné očistenie a súd nad adventizmom prebiehajú počas „kropenia“ neskorého dažďa. Je to obdobie, keď neskorý dažď, ktorý je zároveň aj „občerstvením“, začína ako „kropenie“, no postupuje až k plnému vyliatiu pri nedeľnom zákone. V tomto období, ktoré sa začína vtedy, keď islam tretieho Beda rozhorčuje národy, začína padať neskorý dažď a niektorí neskorý dažď rozpoznávajú a prijímajú ho, a niektorí neskorý dažď nerozpoznávajú. Niektorí rozpoznávajú, že sa niečo deje, ale nerozumejú, čo to je, a stavajú sa proti tomu.

„Mnohí vo veľkej miere zlyhali v prijatí skorého dažďa. Nezískali všetky požehnania, ktoré im Boh takto poskytol. Očakávajú, že tento nedostatok bude nahradený neskorým dažďom. Keď bude udelená najbohatšia hojnosť milosti, zamýšľajú otvoriť svoje srdcia, aby ju prijali. Robia hrozný omyl. Dielo, ktoré Boh začal v ľudskom srdci tým, že mu dáva svoje svetlo a poznanie, musí neustále pokračovať. Každý jednotlivec si musí uvedomiť svoju vlastnú nevyhnutnú potrebu. Srdce musí byť vyprázdnené od každej poškvry a očistené pre prebývanie Ducha. Prví učeníci sa pripravili na vyliatie Svätého Ducha v deň Letníc vyznaním a opustením hriechu, vrúcnou modlitbou a zasvätením seba samých Bohu. To isté dielo, len vo väčšej miere, musí byť vykonané teraz. Vtedy ľudský nástroj musel len prosiť o požehnanie a čakať na Pána, aby v ňom dovŕšil dielo, ktoré sa ho týka. Je to Boh, ktorý začal dielo, a On svoje dielo dokončí, učiní človeka úplným v Ježišovi Kristovi. No nesmie dôjsť k zanedbaniu milosti predstavenej skorým dažďom. Iba tí, ktorí žijú podľa svetla, ktoré majú, dostanú väčšie svetlo. Ak denne nepostupujeme v prejavovaní činných kresťanských cností, nepoznáme prejavy Svätého Ducha v neskorom daždi. Môže padať na srdcia všade okolo nás, ale my ho nerozoznáme ani neprijmeme.“ Testimonies to Ministers, 506, 507.

Pozdný dažď teraz padá a sú takí, ktorí ho rozpoznávajú, a preto ho prijímajú, a sú takí, ktorí ho nerozpoznávajú, a preto ho neprijímajú. Pozdný dažď musí byť rozpoznaný, aby mohol byť prijatý. Pozdný dažď nie je iba samotná skúsenosť; je to skúsenosť, ktorú vytvára posolstvo, no toto posolstvo môže byť prijaté iba vtedy, keď sa pri jeho ustanovení použije správna metodológia. Bez rozpoznania metodológie, ktorá ustanovuje posolstvo pozdného dažďa, je prakticky nemožné porozumieť prorockým poučeniam, ktoré sú znázornené vo vzostupe a páde kráľovstiev predstavených v knihách Daniel a Zjavenie.

Zástava, ktorá je pozdvihnutá svetu, je podľa Izaiáša označená ako „koreň Izaiho“ a v dvadsiatej siedmej kapitole tí, ktorí „pochádzajú z Jakoba“, „zapúšťajú korene“. Tí, ktorí sú „koreňom Izaiho“, sú tam zároveň označení aj ako „Izrael“ a sú to tí, ktorí najprv rozkvitajú a pučia a potom naplňajú svet ovocím. Zákony prírody neprotirečia zákonom prorockta, lebo ten istý Zákonodarca ustanovil prírodu aj proroctvo. Skôr než rastlina prinesie ovocie, musí sa najprv prebudiť z obdobia vegetačného pokoja, čo sa prejaví púčikmi a potom kvetmi. Duchovný Izrael, ktorý je „koreňom Izaiho“, prijíma postupné vyliatie dažďa. Začína sa „pokropením“ a stupňuje sa až do plného vyliatia, keď je svet naplnený ovocím predloženým zástavou.

V dvadsiatej siedmej kapitole Izaiáša je východisko kropenia dažďa znázornené tak, že nastáva, keď púčiky „vyháňajú“. Keď najprv „vyháňajú“, dažď je označený ako vyliaty „s mierou“. „S mierou, keď vyháňa.“ Dňa 11. septembra 2001 sa kropenie neskorého dažďa začalo vylievať „s mierou“, lebo v tom čase boli pšenica a kúkoľ, alebo múdre a bláznivé, ešte stále zmiešané spolu.

„Veľké vyliatie Ducha Božieho, ktoré osvieti celú zem jeho slávou, nepríde, kým nebudeme osvieteným ľuďom, ktorý zo skúsenosti vie, čo znamená byť spolupracovníkmi Božími. Keď budeme úplne, celým srdcom zasvätení službe Kristovi, Boh túto skutočnosť potvrdí vyliatím svojho Ducha bez miery; to sa však nestane, pokiaľ najväčšia časť cirkvi nebude spolupracovníkmi Božími. Boh nemôže vyliat svojho Ducha, keď sú tak zjavné sebecko a pôžitkárstvo; keď prevláda duch, ktorý by, keby sa vyjadril slovami, vyslovil Kainovu odpoveď: „Či som ja strážcom svojho brata?“ Ak pravda pre tento čas, ak znamenia, ktoré sa na každej strane zahusťujú a svedčia o tom, že koniec všetkých vecí je blízko, nestačia na prebudenie spiacej energie tých, ktorí vyznávajú, že poznajú pravdu, potom tieto duše zastihnú temnota úmerná svetlu, ktoré na ne svietilo. Pre ich ľahostajnosť nejestvuje ani len zdanie ospravedlnenia, ktoré by mohli predložiť Bohu vo veľký deň záverečného zúčtovania. Nebude možné uviesť nijaký dôvod, prečo nežili, nechodili a nepracovali vo svetle posvätnéj pravdy Božieho slova, a tak svojím správaním, svojím súcitom a svojou horlivosťou nezjavili svetu potemnenému hriechom, že moc a skutočnosť evanjelia nemožno vyvrátiť.“ Review and Herald, 21. júla 1896.

Izaiáš dvadsiata siedma kapitola opisuje dejiny začiatku vyliatia neskorého dažďa, keď koreň vyraší zo suchej zeme, a potom celý priebeh až dovtedy, kým sa zem nenaplní ovocím. Kapitola uvádza, že „v miere, keď vypučí, budeš sa s ním priet“. Keď sa neskorý dažď odmeriava ako „pokropenie“, sestra Whiteová uvádza, že neskorý dažď „môže padať na srdcia všade okolo nás, ale my ho nerozoznáme ani neprijmeme.“

Týmto označuje cirkev, v ktorej sú zmiešaní tí, ktorí rozoznávajú padanie dažďa, i tí, ktorí ho nerozoznávajú. V predchádzajúcom odseku uvádza, že keď Boh vyleje neskorý dažď bez miery, je to znamením, že už viac nejestvuje zmiešanie múdrych a bláznivých panien, keď hovorí: „Keď sa s celou, nerozdelenou odovzdanosťou zasvätime službe Kristovi, Boh túto skutočnosť potvrdí vyliatím svojho Ducha bez miery; to sa však nestane, kým najväčšia časť cirkvi nebude spolupracovníkmi Božími.“

Väčšia časť cirkvi, čiže väčšina cirkvi, je v Matúšovi dvadsaťpäť predstavená ako bláznivé panny, lebo biblicky „mnohí“ sú povolaní, ale „málo“ vyvolených. Múdre a bláznivé sú prozreteľnostne

oddelené v kríze o polnoci, ktorá predchádza čoskoro prichádzajúcemu nedeľnému zákonu. Toto oddelenie vytvára ľud, ktorý potom môže prijať plné vyliatie Ducha v neskorom daždi a stať sa „národom, ktorý sa zrodí za jeden deň“. Potom bude koreň Izai zdvihnutý ako zástava a naplní svet ovocím.

Izaiáš dvadsaťsedem uvádza, že keď sa pozdný dážď začal vylievať „odmerane“, 11. septembra 2001, „budeš sa s ním priet“. „Odmerane, keď vyráža, budeš sa s ním priet.“ Udalosť 11. septembra 2001 sa okamžite stala predmetom sporu vo svete aj v cirkvi. Až do dnešného dňa – o viac ako dvadsať rokov neskôr – stále pretrvávajú námietky proti tomu, aby sa tieto udalosti pripisovali činu islamu, na rozdiel od nejakej formy globalistického sprisahania. Spor spojený s príchodom pokropenia pozdného dažďa sa začal 11. septembra 2001, ale spory, ktoré sa vedú vo svete, nie sú tým „sporom“, ktorý je označený v Božom prorockom Slove. Spor sa týka predpovedí, ako je tá, ktorá nasleduje.

„Pri jednej príležitosti, keď som bola v meste New York, som bola v nočnom videní povolaná pozorovať budovy, ktoré sa dvíhali poschodie za poschodím k nebu. O týchto budovách sa zaručovalo, že sú ohňovzdorné, a boli postavené na oslavu svojich vlastníkov a staviteľov. Tieto budovy sa týčili čoraz vyššie a v nich bol použitý ten najnákladnejší materiál. Tí, ktorým tieto budovy patrili, sa nepýtali sami seba: ‚Ako môžeme najlepšie osláviť Boha?‘ Pán nebol v ich myšlienkach.“

„Pomyslela som si: ‚Ó, keby tí, ktorí takto vynakladajú svoje prostriedky, mohli vidieť svoje počínanie tak, ako ho vidí Boh! Hromadia nádherné budovy, ale aké bláznivé je v očiach Vládcu vesmíru ich plánovanie a vymýšľanie. Neskúmajú všetkými silami srdca a mysle, ako by mohli osláviť Boha. Stratili zo zreteľa túto prvú povinnosť človeka.‘“

„Keď tieto honosné budovy vyrastali, ich majitelia sa radovali v ctižiadostivej pýche, že majú peniaze, ktoré môžu použiť na uspokojovanie seba a na vzbudzovanie závidosti svojich susedov. Veľká časť peňazí, ktoré takto investovali, bola získaná útlakom, zdieraním chudobných. Zabudli, že v nebi sa vedie záznam o každom obchodnom úkone; každý nespravodlivý obchod, každý podvodný čin je tam zaznamenaný. Prichádza čas, keď ľudia vo svojom podvode a bezočivosti dosiahnu bod, za ktorý im Pán nedovolí ísť, a spoznajú, že zhovievavosť Hospodina má svoje hranice.“

„Výjav, ktorý sa mi potom predstavil, bol požiarneho poplachu. Muži hľadeli na vysoké a údajne ohňovzdorné budovy a hovorili: ‚Sú úplne bezpečné.‘ Ale tieto budovy zhoreli, akoby boli zhotovené zo smoly. Hasičské striekačky nemohli nič urobiť, aby zastavili skazu. Hasiči neboli schopní tieto striekačky obsluhovať.“ Testimonies, zväzok 9, 12, 13.

Adventistická cirkev sa bezprostredne po 11. septembri 2001 usilovala pred svetom ukryť takéto pasáže. Ako by sa toto nemohlo týkať mesta New York a nesmierne vysokých budov, v ktorých hasičské vozy nedokázali zastaviť následné požiare? Ako by pasáž, ako je táto, zo spisov, o ktorých adventistická cirkev vyznáva, že boli napísané prorokyňou, nemala byť po takomto naplnení hlásaná zo striech?

Príchod kropenia neskorého dažďa, ktorý označuje príchod prorockej „rozpravy“, zároveň identifikuje aj konečnú vzburu adventizmu, lebo práve tam naplno odmietajú jasné a jednoduché slová tej, ktorú označujú za prorokyňu pre ostatok.

„Satan neustále presadzuje falošné, aby odviezol od pravdy. Úplne posledným Satanovým klamom bude zneplatniť svedectvo Ducha Božieho. ‚Kde niet videnia, ľud hynie‘ (Príslovia 29:18). Satan bude dômyselne pôsobiť rozličnými spôsobmi a prostredníctvom rozličných nástrojov, aby otriasol dôverou Božieho ostatku v pravé svedectvo.

„Proti Svedectvám sa rozhorí nenávisť, ktorá bude satanská. Satanovo pôsobenie bude smerovať k tomu, aby otriaslo vierou cirkví v ne, a to z tohto dôvodu: Satan nebude mať takú voľnú cestu na vnášanie svojich zvodov a na spútavanie duší svojimi klamami, ak sa dbá na varovania, pokarhania a rady Ducha Božieho.“ Selected Messages, kniha 1, 48.

Prorocké zväzovanie pšenice aj kúkoľa sa začalo 11. septembra 2001 vzburou proti Duchu prorockému, ktorá označila završenie postupnej vzbury, ktorá sa začala proti Biblii v roku 1863.

„My ako ľud vyznávame, že máme pravdu v predstihu pred všetkými ostatnými národmi na zemi. Potom by náš život a charakter mali byť v súlade s takouto vierou. Práve je pred nami deň, keď spravodliví budú poviazaní ako vzácne zrno do snopov pre nebeskú sýpku, zatiaľ čo bezbožní budú ako kúkoľ zhromaždení pre ohne posledného veľkého dňa. No pšenica a kúkoľ rastú spolu až do žatvy.“ Testimonies, zväzok 5, 100.

Ako mohol adventizmus prehliadnuť nasledujúci úryvok, ktorý priamo uvádza, že keď tieto budovy padnú, naplnilo sa Zjavenie osemnásť kapitola, verše jeden až tri?

„Odkiaľ pochádza správa, ktorú som vraj vyhlásila, že New York má byť zmietnutý prílivovou vlnou? Toto som nikdy nepovedala. Povedala som, keď som hľadala na veľké budovy, ktoré tam vyrastajú, poschodie za poschodím: ‚Aké strašné výjavy nastanú, keď Pán povstane, aby hrozne otriasol zemou! Potom sa naplnia slová zo Zjavenia 18,1–3.‘ Celá osemnásť kapitola Zjavenia je varovaním pred tým, čo príde na zem. Nemám však nijaké osobitné svetlo, pokiaľ ide o to, čo príde na New York; viem len to, že jedného dňa budú tamojšie veľké budovy zrútené prevracaním a rozvracaním Božej moci. Zo svetla, ktoré mi bolo dané, viem, že vo svete je skaza. Jedno slovo od Pána, jediný dotyk jeho mocnej sily, a tieto mohutné stavby padnú. Nastanú výjavy, ktorých hrôzostrašnosť si nevieme predstaviť.“ Review and Herald, 5. júla 1906.

Otázka, ktorou sa tu zaoberáme, nespočíva v tom, či sa tieto pasáže naplnili 11. septembra 2001, lebo sa naplnili celkom nepochybne, ale otázka, ktorú sa usilujeme riešiť, je „spor“, ktorý sa v tom čase začal. Tento spor sa týkal správnej alebo nesprávnej metodológie. Adventistická cirkev začala svoje odmietanie štrnástich pravidiel prorockého výkladu Williama Millera v roku 1863 a dospela teraz až do bodu, keď si nemôžete kúpiť knihu biblického štúdia napísanú adventistickými teológmi, ktorá by nebola opakovane odporúčaná teológmi odpadlickeho protestantizmu a rímskeho katolicizmu. Od roku 1863 až do roku 2001, a ešte aj dnes, bola metodológia, ktorú pôvodne predstavovali pravidlá prorockého výkladu Williama Millera, odložená bokom v prospech metodológie rímskeho katolicizmu a odpadlickeho protestantizmu. Prorocký „spor“,

ktorý sa začal, keď sa naplnilo Zjavenie osemnástej kapitoly, verše jeden až tri, sa týkal pravej alebo falošnej metodológie.

V nasledujúcom článku budeme pokračovať v našom rozjímaní o „spore“ dvadsiatej siedmej kapitoly Izaiáša.

„Mali by sme sami vedieť, čo tvorí kresťanstvo, čo je pravda, čo je viera, ktorú sme prijali, aké sú biblické pravidlá — pravidlá dané nám najvyššou autoritou.“ The 1888 Materials, 403.